

Дѣдо Страхилъ го изгледа, кимна глава, зина та се
разсмѣ изъ все гърло:

— Брей! По пладне косъ ми запѣ надъ главата въ
колибата! — И замилва Тихола.

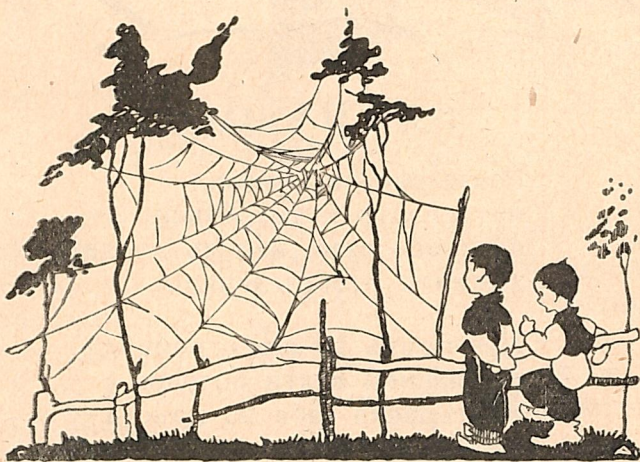
А Тихолъ, цѣлъ свѣтналъ отъ радостъ, каза на дѣда си:

— Видѣ ли, че не съмъ я забравилъ! Знамъ я вече
наизусть.

И, като загледа дѣда си, помоли му се:

— Нали щѣше да ме водишъ за малини? Хайде де,
хайде!...

Симеонъ Андреевъ

ПАЯЧЕ

Цѣлъ день безъ умора
малкитѣ крачета
все тъкатъ, тъкатъ.
Бързо и чевръсто,
отъ клонитѣ гъсти
спущатъ до стобора
лекъ отъ нишки пжтъ.
И следъ часъ — готова
кѣщицата нова:
паяжинка лека
все отъ свила мека —
безъ тухли, безъ варъ.
Паячето въ нея

си е господарь.
Слънчице го грѣе,
вѣтрецъ го люлѣе.
Нѣма други грижи
въ своя лекъ палатъ:
само да се движи,
нишки да обтѣга,
и по тѣхъ да бѣга,
като акробатъ.
А ношъта щомъ падне,
съ мрачинитѣ хладни:
на кльбце се свива,
сладко си заспива.

Ст. Цанкова—Стоянова